sisse. Pärrast sedda, kui olli keik omma warrandust ärraraisanud, sai tühhi temma kätte. Siis eksitajad jätsid sedda waest önnetumat mahha ja naersid tedda. Se willets hing ei leidnud muud nou, kui ennast röduwlitte seltsi anda. Kui nüüd üks temma issa sõbradest sedda olli teäda sanud, otsis temma sedda kohta üllest, kus se willets ärraeksind noor mees omma kurja möllamist tagga aias, ja sai widdewikko aial senna. Kohhe kippus se noor röwel hirmsa hirmutamisega temma peäle, et saaks tedda wäekaupa paljaks risuda. Teine pakkus temmale keik omma rahha, ja ütles: „annaksin sinnule hea melega rohkeminne, siis kui tahhaksid minnoga siit kolledast kohhast ärratulla, ja hakkada omma hinge peästma.“ — Neist sannadest tundis noor mees omma issa-maia sõbra ärra, wärrises ja kissendas waljo heälega: Oh Jummal, Jummal! mis minnust on sanud? — Issa sõbber hakkas temma käest kinni ja ütles tassase waimoga: „Olled sest aiast ja selle omma pöörmisse möttega kohhe jälle omma wanna issa armsaks poiaks läinud. Saad nüüd wast õiget arro kätte isseennese ja se pahha tee pärrast, mis olled tännini kõndinud. Kalla sest hukkaminnemisest taggasi ja käi minnoga.“ Juhhatas mende sannadega sedda noort meest senna maiasse, kus isse korteris olli. — Agga teine, täis häbbi ja kahhetsemist, nuttis kibbedaste. Se peäle wõttis sõbber temmale õõlda: „Waat, nüüd on parras aeg, issa-male taggasi kallada. Tahhan sinno seltsi jäda.“ — Jälle kippus hirm ja wärristus nore mehhe peäle, ja temma ütles: Kuidas se ial sünnib, et astuksin kui raske pattune ja ärrakaddund poeg jummalakartlikko issa silmade ette, ja et saaksin temma käest andeks? Teine wastas: „Ärra seisa mitte kahhe wahhel issa armastusse egga temma